

mdii

Exemplu Central
București
H. M. Ștefan-Dava

Azi străzile albastre s-au trezit
Înviorate mai de dimineață
Ori poate toată noaptea n-au dormit
Să-și pună maci de steaguri și verdeață.

Învăluși în freamăt ca un crîng
Pe poarta zilei intră muncitorii
Și brațele mai tare li se string
Cînd urcă-n slăvi cantate de victorii.

Ei trec cu ochii viu strălumițați
De bucuria faptelor măiestre
Ducînd pe umeri tineri, de bărbați,
Alegoria fericirii noastre.

Sub arcu primăverii, larg deschis,
Par mult mai 'nalți, pămîntul cuprinzîndu
Și-nflăcărutul omenirii vis
Îl scriu pe zări, cu inima și gîndul.

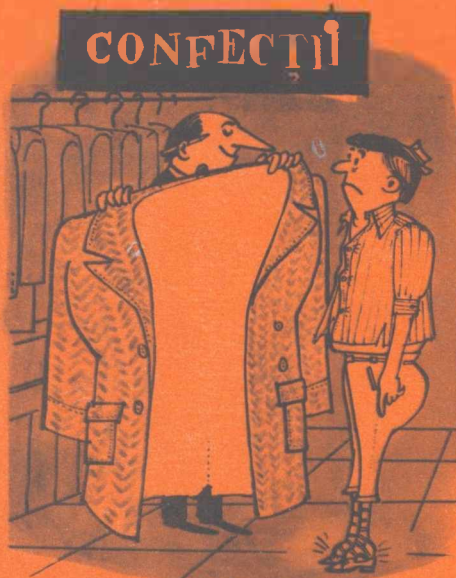
Iar străzile tălăzuiesc ușor,
Purtîndu-i către inimi de orașe,
În ochii buni cu primăvara lor
Și-n mușchi cu seva forței uriașe.

Azi străzile albastre s-au trezit
Înviorate mai de dimineață
Ori poate toată noaptea n-au dormit
Să-și pună maci de steaguri și verdeață.

STELIAN FILIP

GH. CHIRIAC

Cînd măsurile solicitate
lipsesc din magazine...

— Tot vă plîngeați că cele-
lalte confecții sînt mici!...

EUGEN FRUNZĂ

MITACHE – UN COLOS

Întilnesc oameni care mai pun sub semnul
îndoielii intelectul lui Mitache. Ba unii pre-
tind chiar că Mitache n-ar avea ceea ce se
cheamă cultură. Adică, mai precis, că n-ar
avea pic de cultură și ar fi un tip cu desă-
virșire înapoiat.

Mitache însă pretinde contrariul și, de
ce să nu fim drepți, are temeuri serioase.
Gura lumii e în stare de orice. Se merge
uneori la denigrarea celor mai alese spirite.
Lucrul e știut de cînd există lume și oameni.

Așadar, îngăduiți-mi să fiu extrem de
circumspect și să nu iau drept bună decît
propria mea experiență și judecată. Nu vreau,
în nici un caz, să particip la un sacrilegiu.
Și pentru că nu sufăr echivocul, declar
de la început că, după recenta noastră în-
tilnire, mă simț cît se poate de prost. Mă
revoltă cu cîtă ușurință e judecat un om.
Dar ce om! Dar ce orizont! Dar ce arie
de investigații și de cunoștințe!

M-am întilnit cu Mitache întimplător, pe
stradă, și numai cinci minute i-au fost de-
ajuns ca să dribleze pe toți calomniatorii
și să mă arunce în extaz. Domnia sa e IRMG-
ist. Deci mi-a ținut o prelegere de înaltă

clasă despre șutul ratat de Mișu VIII
poarta lui Mitu VIII în minutul 21 și
sfert din repriza secundă a meciului IRMG
IRMGL disputat pe stadionul IRMGV
în anul 1951, luna iunie, ziua 13, și așa r
departe. Documentația sa în acest dome
e fantastică; universul său întrece imagina
Și ce ținută! Și ce limbaj! Ce bogăție
expresie! Ce forță de plasticizare!

Intimidat și sfios am rostit, ca să zic a
un capăt de întrebare:

— Ce părere ai, Mitache, de...

Mi-a răspuns instantaneu și ireproșat

— Ala? Proteză cu scîrț! Picior de lem

— Dar de...

— Romarta! Are stofă de Pelle, pișiche

— Și de...

— Macaroană! Suflet pe băț! Îl bate v
tul pe dinlăuntru. Și n-are șut, mă-nțele
Parc-ar trage cu papucul lui tata ma

— Și...

— Aur, frate-meu, optsprezece cara
Gleznă de aur. Și suflu! Pină fluieri o da
s-a și întors de la Chitila. L-ai văzut
meciul de duminică?

— Nu.

VICTOR TEODOR

CLIȘEE POZITIVE

Lăcătușul C. Pință de la Uzina mecanică din Sinaia a primit pentru a treia oară insigna de fruntaș.

*Sinaia, chiar fără hermină,
Este o perlă carpatină.
Iar Pință-n schimb — susțin flăcăii —
Este o perlă a Sinăii.*

Regizorul Lucian Pintilie, al cărui film «Duminică la ora 6» a primit premiul juriului la Festivalul internațional de la Mar del Plata (Argentina).

*Filmul ce l-ai conceput
A ieșit de la-nceput
Pe tărîm argentinian
Vorba ceea, în prim plan.*

Alexandrei Nicolau, la ora actuală una din cele mai bune șahiste de pe glob.

*Un ospătar cu o grimasă
Mi-a spus că știe a ta deviză:*

*Chiar în restaurant, la masă,
Nu înțelegi să dai remiză.*

În ciuda vârstei, Niculae Andrei, președintele C.A.P. «Gh. Lazăr» din reg. București, este student la Institutul agronomic.

*De când, plin de vrednicie,
Înveți la agronomie
Toate notele matală
Se văd bine pe tarlale.*

Artistul Poporului Ion Voicu se bucură de mare succes în turneele de peste hotare.

*Cînd cîntă în străinătate,
Aplaudă cu brio sala
Și-n orișice tonalitate
Aduce țării noastre FA-LA.*

Inginerul Zamfir Eftimie conduce la Uzinele «Grivița Roșie» secția de

reparat vagoane, formată numai din fruntași.

*Acolo-n secție, se știe,
Observi chiar de la primii pași,
Vagoane de călătorie,
Dar și vagoane de fruntași.*

Traian Manole de la Fabrica de încălțăminte «Pionierul» — București este cel mai bun ștanțor în piele și talpă.

*Un buchet de gladiole
Va primi și de la mine,
E el «Meșterul Manole»,
Însă ce lucrează... ține!*

Mecanicului de locomotivă Vasile Iftimie din cadrul Direcției regionale C.F.R. Iași, care a parcurs pînă acum 1,5 milioane de kilometri.

*O foarte apreciable distanță
Cu trenul ai parcurs mergînd dinamic.
E primul caz cînd n-are importanță
Că dumneata lucrezi mereu... mecanic.*

L CULTURII

A holbat ochii și m-a bintuit cu sfință muștrare. Simțeam că mă pironeste și mă leagă de crucea tuturor pătimirilor.

— Iartă-mă, dragă Mitache, — am îndrăznit. Mă luai și eu cu altele. Mă cam fură în ultima vreme lecturile, mai cu seamă istoria. Apropo, tu cunoști părerea lui Bălcescu despre Înalta Poartă?

O clipă, Mitache păru descumpănit. Dar nu mai mult de o clipă. Vasta sa informație și spiritul de orientare l-au readus imediat în poziție de șut:

— Sfinte Sisoie! Păi toate porțile din lume sînt la fel, m-auzi? Nu există să fie mai înalte sau mai joase. E bine?

Și astfel, după o scurtă dar revelatoare discuție și după o matură chibzuință, am ajuns la convingerea că Mitache — pe lângă IRMGs-ist emerit — e și un colos al culturii, uimitor și enciclopedic, și, de fapt, un mare nedreptățit.

I-am și spus-o, cu toată admirația, cînd ne-am luat rămas bun. I-am spus: «Mitache, am să scriu la «Urzica». Să afle ingrații cine ești și ce poți tu».

La care mi-a răspuns cu modestie și sintetic: — Mișto!

A. POCH

— Ce să facem, cumetre? Iaca, băieții ies la prășit, fata iese la plivit iar noi ieșim... la pensie!

CAFENEAUA „CORSO“

GAZETARI ȘI SCRITORI. — LEGIUNEA DE ONOARE. — ÎNTRE CHEMAȚI ȘI NECHEMAȚI. — VICTOR EFTIMIU ȘI N.D. COCEA. — ION BARBU ȘI AL. T. STAMATIAD. — O VORBĂ DE DUH DE-A LUI STEFAN ANTIM

Cafeneaua «Corso» strălucea ai-doma unui transatlantic pe valurile oceanului în puterea nopții. Acesta era localul celei mai luxoase cafenele dintre cele două războaie. Era situat peste drum de Palatul Republicii, într-o impunătoare clădire, care acoperea vederea restaurantului «Cina». Localul era deschis ziua și noaptea, pentru că era frecventat la fiecare oră, de alte rinduri de clienți. Se iveau pe la 7 seara trișorii care-și căutau victimele pentru a le duce în tripourile tolerate de poliția acelor vremuri; pe la 10 seara soseau cuconițele elegante neînsoțite de bărbați. Ele așteptau câteva minute să fie invitate la masă de «craii» epocii. La miezul nopții venea publicul premierelor și o armată de critici dramatici care întovărășeau pe directorii gazetelor la care lucrau. La 2 după miezul nopții năvăleau fel de fel de oameni lipsiți de identitate, repezindu-se pe scara interioară spre etajul de sus plin de biliarde de cea mai bună calitate. În niște camere lăturalnice, profesioniști ai jocului de cărți își agonisau nu numai pînea, ci și cozonacul de toate zilele.

Dimineața de la orele 7 încolo, veneau să-și consume șvarțul sau cafeaua cu lapte slujbași superiori ai statului, boieri incontestabili ai lefurilor fabuloase. Sporovăiau 3—4 ore, senini ca zeii cei veșnici și plecau cu trăsura ca la plimbare, la ministerele de pe atunci, organizate nu în vederea intereselor sociale ale multîmilor, ci doar ca niște uriașe pretexte pentru ridicarea colosalelor lefuri de huzur.

MASA SCRITORILOR

Pe partea stîngă a cafenelei, în fund, aproape de marea fereastră a fațadei dinspre Ateneu, era o masă dreptunghiulară destul de mare, în jurul căreia, zi de zi, se adunau scriitorii și gazetarii faimoși în acea vreme. În mijlocul mesei, pe un suport de argint, se găsea înfipt un carton alb cu numele tipărite ale titularilor. Masa era rezervată în exclusivitate lui Victor Eftimiu, N. D. Cocea, Stefan Antim, Nona Ottescu, directorul Conservatorului de muzică, Stănculescu (actor), Ion Vinea, directorul ziarului «Facla», în a cărei redacție autorul romanului «Lunatecii» îl angajase la pagina a doua și pe cel ce semnează aceste rinduri. Mai scria pe carto-

nașul acela numele lui Emilian și, imediat după el, numele «Bonzo» al unei splendide cățelușe aparținînd lui Emilian. Bonzo sorbea — ca să spun așa — cu liniștea unei făpturi necuvîntătoare, dintr-o farfurioară, conținutul unei cești de cafea. Se deprinsese și ciinele cu așitătorul drog pe care îl consumam cu toții, în fiecare zi, la același ceas. Toți oamenii de frunte ai vieții intelectuale de atunci se perindau pe la această masă, unii în calitate de invitați ai celor mai sus citați, ca de pildă, Tudor Vianu, criticul Șerban Cioculescu, poetul Ion Barbu, criticul și pe atunci poetul Vladimir Streinu, și alții, acoperiți de cenușa uitării.

ÎNTRE CHEMAȚI ȘI NECHEMAȚI

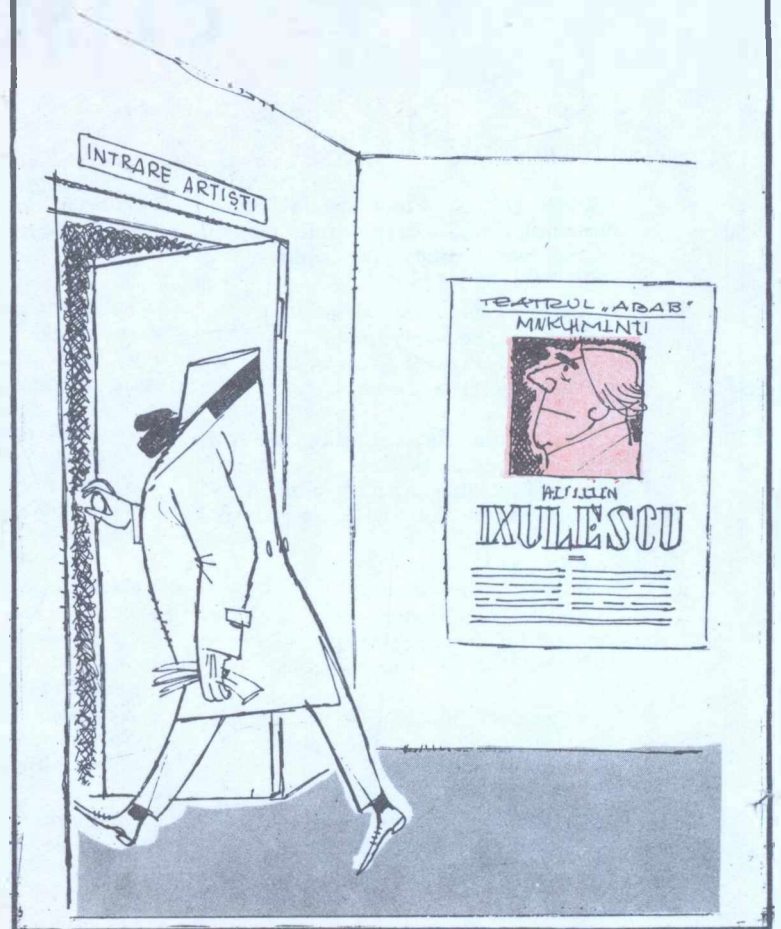
Într-o după amiază a sosit un tînăr, pe fața căruia nu se putea citi decît orgoliu. Era pălărier pe Calea Victoriei. Și pentru că mulți dintre cei pomeniți mai sus cumpărau pălării de la el, a luat loc la masă spre stupefacția noastră. Purta, cu ostentație, Legiunea de Onoare, pe piept. Gîndea, desigur, că strălucirea acestei decorații îl va face imun. Dar Stefan Antim îl întrebă:

— Ce-i asta?

— Legiunea de Onoare, răspuse tinerelul, sigur pe el.

«CAP DE AFIȘ»

— Cum așa? — stăruie Antim — fără dispensă?

— Ce dispensă, întrebă decoratul, am împlinit anul trecut 21 de ani.

— Dispensă, nu de vîrstă, ci de onoare, glăsuie sarcastic omul de duh care era Stefan Antim.

Și tînărul care avea pălării pe măsura capeteilor, dar nu un cap pe măsura tuturor pălăriilor, pieri pentru totdeauna.

VICTOR EFTIMIU ȘI N.D. COCEA

Nu e deloc spre lauda mea ceea ce mi s-a întîmplat, în ziua aceea.

Era prin 1933. Dețineam, la «România Literară» a lui Liviu Rebreanu, cronica ideilor și scriam în fiecare săptămînă numai și numai despre filozofi. Aristotel, Socrate, Platon, Zenon Eleatul, Descartes, Spinoza, Kant erau, cum spuneau cei de la masă, clienții mei. Eram vegetarian și toată lumea știa că mă hrăneam doar cu ierburi, că nu mă duceam la spectacole, că nu beam alcool și că mă comportam ca un om fără vicii, fără neliniști, fără patimi.

Maestrul Victor Eftimiu, care m-a onorat cu marea sa prietenie, ca să glumească, mă întrebă:

— De ce nu te sterilizezi? asta ar fi o bună afacere pentru tine...

— Fleacuri — răspuse cu o spontaneitate de necrezut N.D. Cocea, — asta ar fi fost o afacere bună

nu pentru el —, ci pentru tat-su!...

VICTOR EFTIMIU DESPRE VIENA

Unul dintre titularii mesei de la Corso era un cunoscut dirijor. Nu-l mai văzusem de o lună încheiată. Cînd, în cele din urmă, reapăru, maestrul Eftimiu îl întrebă:

— Dar de ce n-ai mai venit de atîta vreme pe aici?

— Am fost la Viena, răspuse dirijorul.

— Cu ce scop? stăruie Eftimiu. — Am dus-o pe soacră-mea, bolnavă, de cancer, la operație — făcu interlocutorul.

— Și? întrebă Eftimiu.

— A murit sub cuțit — răspuse muzicianul.

Atunci Eftimiu, foarte trist, și cu un glas cotropit de inflexiunile unei desăvîrșite melancolii, răspuse:

— Ei, orice s-ar spune, Viena rămîne tot Viena!...

ION BARBU ȘI AL. T. STAMATIAD

Cafeneaua era aproape pustie. Într-o boxă poetul Al. T. Stamatiad dădea semne de nerăbdare. Cînd dădu cu ochii de chelner, îi strigă atît de tare încît îl auzirăm cu toții:

(urmare în pag. 14)

Cîntec de lume

...Și băutul, și tutunul,
și iubitul ca nebunul
s-au dus — altul după unul!

Mi-au rămas
doar de pripas
din amor

— pin' o să mor —

un surtuc tăiat cu șliș
și ciubotele cu spiș,
un vocabular pestriș,
la răstimpuri un capriș
și-o lecuță de ambiș;
din băut cite-un sughiș
și sișonul de la șpriș,
din fumat, o tuse seacă,
vechiul jungghi care mă seacă
(și nădejdea c-o să-mi treacă)

*

Numai fumuri
și parfumuri
peste pustiite drumuri;
numai glasuri
de năluci
la popasuri
și răscurci;
numai umbre
și ecouri
pentru sumbre
quiproquouri...

*

Asta e să-ți amintești:
să involburi din crîmpeie
— rămășițe pămîntești! —
spulberata epopee...

Și te mingii cu minciuna
că și-acum ești încă domn
peste nopți — o-mie-una —
într-o noapte de nesomn.

PENTRU NOI BĂRBAȚII

Începînd de astăzi, vom prezenta în cadrul acestei rubrici, stimați cititori, o serie de jocuri distractive care au menirea de a crea în căminul dumneavoastră o atmosferă veselă, armonie și bună înțelegere. Vă rugăm, frați bărbați, să învățați cu sirguintă aceste jocuri distractive, fiind spre binele dumneavoastră. Primul joc pe care vi-l prezentăm astăzi se numește:

«CHIFTELELE»

Dacă observați că, de la o vreme, soția dumneavoastră suferă între orele 14 și 17 de glande, migrenă, reumatism, spondiloză, măsele sau alte descoperiri ale științei moderne, drept pentru care nu a mai fost în stare să vă pregătească masa, nu trebuie să desperați. Începeți să vă jucați imediat cu jocul nostru distractiv denumit «Chiftelele», care se desfășoară în felul următor:

Scoateți din frigider o jumătate de kilogram de carne macră (fără os) de porc sau de vacă, pe care o aveți pregătită din timp. Jucați-vă cu această bucată de carne într-o cratiță în care ați pus apă și prefăceți-vă că o spălați. După aceea, cînd e curată, spuneți de trei ori, căci așa e jocul: «Foaie dulce de melasă, ce-o să iasă o să iasă!» și luați un cuțit cu care tăiați carnea în bucățele mici, ca niște cubulețe. Cu acestea vă jucați aruncîndu-le în mașina de tocat carne. Cînd învîrtiți la manivelă, jocul cere să vă inchipuiți că învîrtiți la flașnetă și deci să strigați: «Ia bilete de papagal, ia bilete, ghicesc viitorul, prezentul și trecutul, ia bilete de papagal!» Dacă vin vecinii și vor să cheme Salvarea, explicați-le că e un joc distractiv și dați-i afară.

În mașina de tocat carne mai aruncați la țintă și cu o ceapă pe care o tocați împreună cu carnea și nițel miez de piine albă, pe care, cînd o puneți în mașina de tocat spuneți de trei ori: «Fie piinea cît de rea, harnică-i nevasta mea!» După aceea puneți toată tocătura într-o farfurie și vă prefăceți că spargeți în ea un ou, pe care chiar îl spargeți și-l amestecați în tocătură, cîntînd melodia: «Il faut savoir de toate-n viață, că-i legată cu ață». În sfîrșit, din tocătură începeți să formați piesele jocului cărora le dați o alură de chiftele, tăvălindu-le în făină.

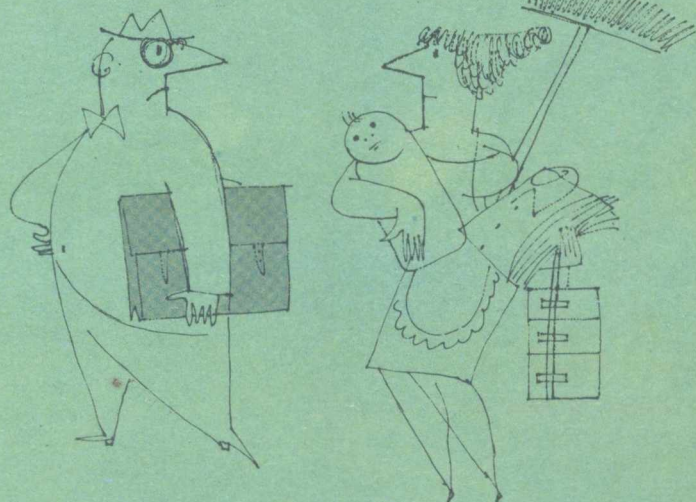
Apoi puneți pe aragaz o tigaie, în ea vă jucați cu o sticlă de untdelemn și, cînd începe să sfîrșie, aruncați în tigaie fără milă chiftelele ca să se prăjească și ele cum v-ați prăjit dv. cînd v-ați însurat (prima oară) că acum cînd v-ați căsătorit a doua oară sinteți fericit. După ce le-ați chinuit destul pe focul aragazului le scoateți pe o farfurie și le lăsați să se răcească puțin.

Trebuie să menționăm că soția dv. iubită nu vă va refuza dacă, din acest joc, îi veți oferi și ei cît mai multe piese cu cartofi prăjiți și un șpriț. Dimpotrivă, se va însănătoși complet.

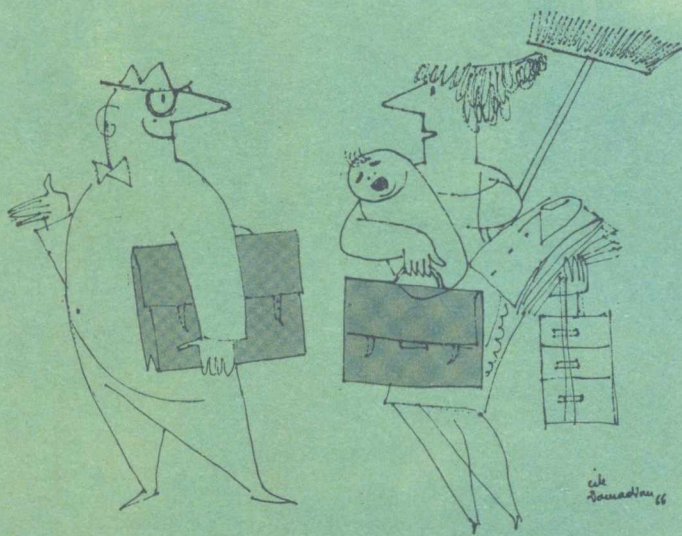
Cu altă ocazie, vă vom învăța și alte jocuri mai complicate ca: sarmale, tocăniță, ciulama, fripturi și altele. Momentan, învățați-l pe ăsta și nu dați foc la casă.

Succes!

CIK DAMADIAN

— Egalitate?

— ... Poftim!

La Pădure

Pline sînt de dimineață
Citadinele artere;
Pleacă mulți în «croaziere»
Spre covoare de verdeață.

De la șase și treizeci
Toți așteaptă la mașină,
Dar ea vine arhiplină
Ca tribunele la meci.

Unul ce-a urcat pe treaptă,
Temător să nu stropescă
Toată strada cu Fetească,
Ține damigeana dreaptă.

În pădure, cu migală,
Geamantane se coboară
Mult mai multe ca-ntr-o gară,
De hamali nici pomeneală.

Cu tristețe spune-un soț:
— Mărioaro, îmi dau seama,
C-am uitat ceva: pe mama!
Și oftează... Mare hoț!

Către prînz e voioșie
În poiana înverzită,
Într-o clipă devenită
Coșcogea sufragerie.

Unul prinde să dezmierde
Micul său acordeon
Și-n al muzicilor zvon
Ring de dans e iarba verde.

Cui i se închide geana,
Ca să n-aibă-n somn suplicii
Că-i beau Rieslingul amicii,
Face pernă damigeana.

Cînd apoi se lasă seara,
Lumea la autobuz
Dă asalt pîn' la refuz
Și îi populează scara.

În lumina viorie,
Stînd cu resturi de mîncare,
Iarba din poiană pare
Și mai verde de minie.

V.D. POPA

„DE-ALE BUCUREȘTIULUI”

— Ce faci diseară? aceasta-i întrebarea clasică pe care ți-o adresează colegul de serviciu, vecinul de apartament sau amicul care îți telefonează ori de cite ori îl prinde pofta de un mușchiuleț la grătar și o bere rece.

Și respectiva întrebare, primește — cu rare excepții — un singur răspuns: — Hai să mergem la un restaurant! O dată pusă la punct problema, iată-vă la ora fixată, adică pe dumneata și pe dumnealui, așezați la o masă și alături, în picioare, un ospătar care ascultă cu... evlavie comenzile gurmănde ce i se adresează.

După ce bunătățile sînt consumate, începe șueta care împinge treptat acele ceasornicului înspre ora de închidere a localului, oră însă pînă la care mai sînt 45 de minute și uneori chiar mai mult.

Ei bine, să vedem, ce se întîmplă în mai toate restaurantele în acest interval de timp — cînd la mese consumatorii sînt încă prezenți. Dintr-un colț al restaurantului apare o femeie cu o mătură și o găleată plină cu apă cenușie, în care după ce moaie sau nu, barba măturii, începe să facă curățenie. Din partea opusă își face intrarea pe «scenă» o altă femeie care răstoarnă pe mese cu picioarele în sus scaunele neocupate. Ospătarul nu se lasă nici el mai prejos. Vine la masa la care te afli și îți ia întii solnița, scobitorile și apoi, chiar de sub nas paharul cu bere.

Această campanie de... salubritate declan-

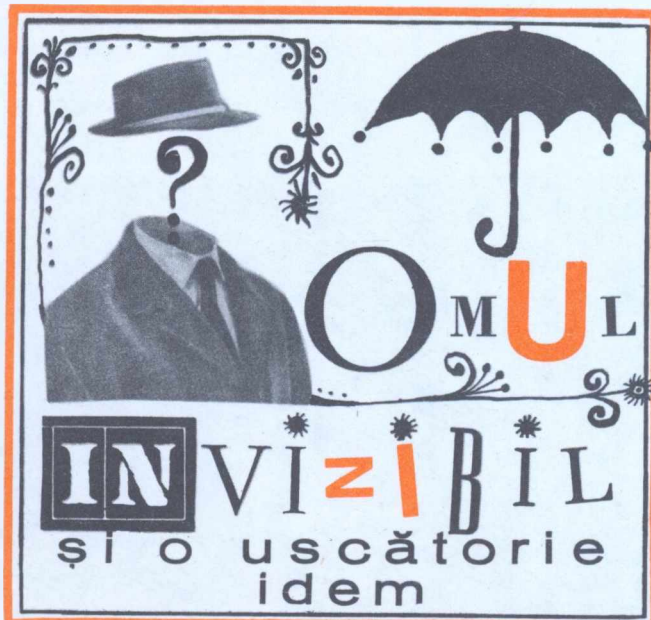
șată din toate flancurile — în plin program de funcționare a restaurantului — nu se termină aici, pentru că femeia cu mătura și cu găleata cu apă cenușie sosește în sfîrșit și la masa la care te găsești și începe să măture pe dedesubt, gîdilindu-ți fluierile picioarelor și stropindu-ți cu apă manșetele pantalonilor.

Nemaiputînd rezista unor atît de «discrete» apropouri de a părăsi localul, faci plata și pleci.

La ieșire te uiți pe ușă și vezi scris cu litere albe sau roșii «Orar de la ora 8 la ora 24». Privești ceasul și vezi că-i abia ora 23 și 15 minute! Carevasăzică, pînă la ora 24... Dar ce rost are să te enervezi? Te întrebi totuși ce s-ar întîmpla dacă la locul tău de muncă ți-ai aduna de pe birou dosarele sau ai opri rotația strungului cu trei sferturi de oră înainte de terminarea programului și ai aștepta cu paltonul pe umeri să se facă ora 3? Te-ai alege cu o papară cît blocul de lîngă Operetă.

La restaurante însă se pare că e cu totul altceva. Acolo se poate scurta programul după voie! Vorba ceea, într-o seară vrea responsabilul, într-alta vrea grataragiul ș.a.m.d. Cît o să mai dureze sistemul ăsta nu știe nimeni. E și greu de aflat, pentru că pînă să apuce careva să ia vreo măsură, gata, iar a venit... «ora închiderii, vă rog!»

DAN MANOLESCU

Roman polițist, fără gloanțe fără twist. Mai tare ca Winnetou de la cinema! Mai tare ca antricotul de la restaurant! Mister, groază și ciuperca în care a intrat paguba! Cine e nevinovatul? Că pe vinovați i-am aflat. Capitole pline de mister și pline de

I. AVIAN

Cap. 1

E noapte. O noapte neagră. Cu buline albe. De ce? Fiindcă de sus cad fulgi de zăpadă. Afară ninge liniștit și-n casă arde focul, iar ei tot în ședință stînd, de mult uită jocul.

E ședință. Ședință lungă. Trei metri și 15. Fiecare ia cuvîntul. Șeful ia două cuvinte, că-i șef. La ILEFOR-Tg. Mureș. De fapt, cele două cuvinte sînt trei, dar unul fiind mai mic, poate să treacă neobservat. Sincer vorbind, nu sînt trei, sînt patru cuvinte: două mari și două mici. Dacă ar fi fost rîndnici, era mai bine. Lua cuvîntul Margareta Pislaru.

În concluzie, șeful de la ILEFOR (Întreprinderea locală de exploatare forestieră) a spus: «Să ne mai gîndim».

La fel o fi spus și Arhimede. Dar Arhimede mai spusese ceva. Și a rămas celebru. Să vedem ce-a rămas cu ăsta.

Cap. 2

Din capitolul 1 ați înțeles lim-

CIOCĂNITOAREA

Din zorii zilei ciocănitorea
Își dovedește fervoarea
Și vechea-i pasiune pentru muncă
Punctînd egal tăcerile din luncă.
Pe crengi, pe tulpină,
Ea n-are nici un pic de hodină
Și poate că merită-o flamură
De evidențiere în munca pe ramură.

PĂPĂDIA

Inflorită păpădia
Clătîindu-și măciulia,
Ca un mic balon de spumă,
Supărată se consumă
Emițînd pretenția
Cum că, ieri, alaltăieri
Niște oameni (pișicheri)
I-au furat invenția
Pin-atunci necunoscută
Și-au numit-o parașută.

COCOȘII

(fabulă omonimică)

Primul cocoș declară cu putere:
— E-adevărat că ucid cu plăcere!
Oameni, păsări sau animale
În fața mea nu fac nici cinci parale.

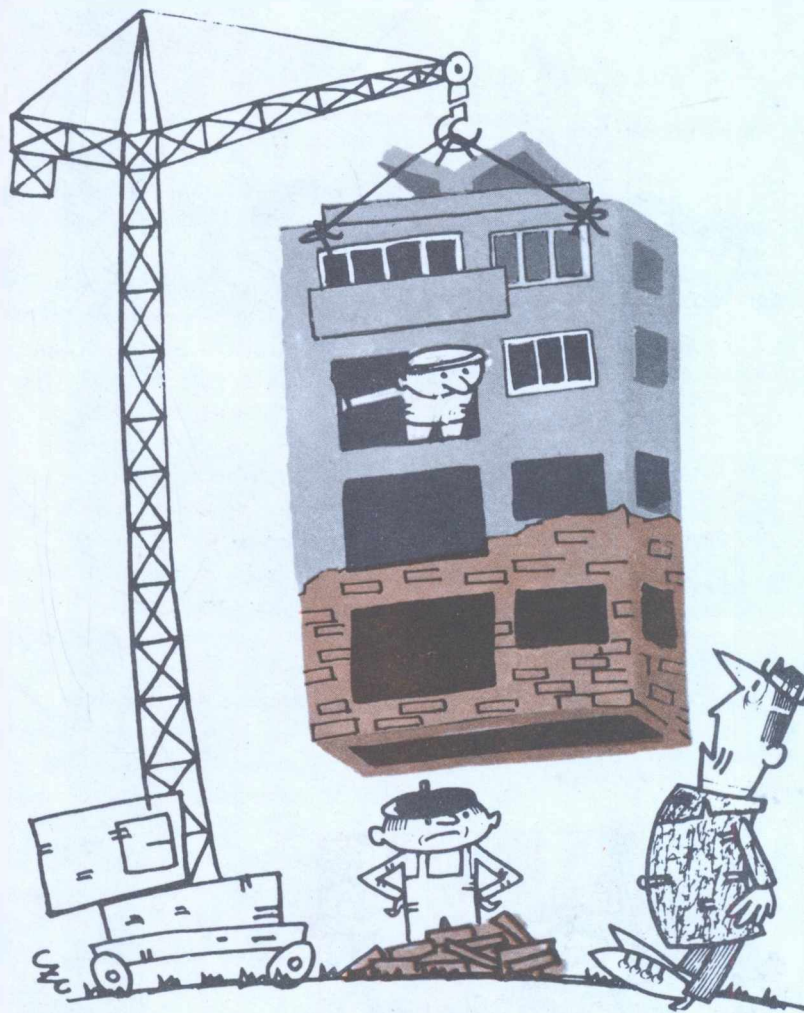
— Eu nu ucid, dar instig la omor! —
Vorbi un cocoșel strălucitor
Cu creasta zimțată,—
Și asta numai cîteodată
Și-n mod cu totul firesc
Împotriva celor care mă stînjenesc.

Al treilea cocoș, îndreptățindu-și renumele,
Se și puse pe picior de război:
— Eu vă dau dracului pe-amîndoi
Că-mi terfelîți numele!

Explicația mi-o dete-o rășușcă
Ce tocmai se-ntorsese de pe plaur:
— Primul cocoș, e un cocoș de pușcă
Și-al doilea, e-un cocoșel de aur.

C. CAZACU

Unele unități de construcții
primesc proiecte incomplete.

— ... și cînd așeți de gînd să ne trimiteți planul de fundație?!

de despre ce este vorba. Acum
și afla despre ce nu este vorba.
ILEFOR nu este vorba despre
nstruirea unei uscătorii care să
rmită ca uscare lemnului să se
ecute după metode moderne. Așa-
r nu este vorba, deși ar fi trebuit
fie. Este numai propunerea. Este
nevoia. Este și documentația.
...Și este iar noapte. De altfel
fiecare noapte e noapte. S-a
ercat ca și ziua să fie noapte,
r nu s-au obținut rezultate din
uza luminii... Și iată că un deget
sterios ciocănește în noapte. Sau
ocănește în ușă?... Da, la ușa
nducerii. O voce întreabă: «De
se amină mereu construcția nece-
să uscării lemnului?» Nu se aude
ci un răspuns. De ce? Pentru
ușa conducerii este capitonată.
urechile. O voce tenebroasă spar-
întunericul și-l face țândări. Ră-
nă un strigăt: «Aduceți pelicanos-
!...»
Din nou degetul: cioc, cioc, cioc.
De ce?
Fiindcă e fraer cu cioc. Cine?
ister.

Uuuuu!...
Tot degetul?
Nu. Trenul. Transportă lemnul
de la ILEFOR-Tg. Mureș, să-l
usuce la Blaj!
Uuuuu! Trenul.
Tot la Blaj? Nu. La Sibiu. Să
usuce lemnul de la Tg. Mureș, din
care se va lucra mobila. Cînd la
Blaj, cînd la Sibiu. Să usuce lemnul.
Și treaba asta inutilă costă o mul-
țime de bani. Bani, bani, bani...
Poate să facă mobilă și din noi...
Sistemul ăsta ne-a uscat total...

Cap. 3

În capitolul trei se ia în sfîrșit
în discuție amplasamentul viitoarei
uscătorii. Propuneri: 1) S-o ame-
najăm în fund. 2) S-o amenajăm
în față. 3) S-o amenajăm nici în
fund, nici în față.

E noapte. Sau e zi?... Cei de
la ILEFOR nu-și dau seama, fiindcă
discută și zi și noapte. Se discută
de cinci luni amplasamentul uscă-
toriei...

Dumnezeu a creat lumea în șase
zile...

Cît i-ar fi trebuit pentru o uscă-
torie?

Fraților, poate faceți schimb de
experiență cu cel de sus. Că în
această problemă sînteți la pămînt...

Cap. 4

Noapte ploioasă. Plouă cu gă-
leata. Cine i-o fi împrumutat gă-
leata? Nu mai toarnă. Plouă mărunț.
Pic-pic-pic. Un pic de nepăsare,
un pic de birocrație, un pic de
neglijență. Se aude un glas din
umbră! (Îi e frică să iasă la soare,
ca să nu facă insolajie). Glasul
întreabă: «...Dacă ați avut toată
documentația pusă la punct, de ce
v-au trebuit cinci luni pînă să vă
hotărîți să cereți fondurile nece-
sare construcției?... Nu-i păcat de
banii risipiți pe transporturi ba la
Blaj, ba la Sibiu?...»

Cap. 5

În capitolul 5 așteptăm răspunsul
din cap. 4.

Cap. 6

Uscătorii în sfîrșit a fost ridicată.

Cu mare întîrziere. Din pricina
acestei întîrzieri, cheltuielile de
transport a lemnului de la Tg. Mureș
la uscătorii din Blaj și Sibiu au
ajuns la frumușica sumă de 300
mii lei!... Noroc că n-a călătorit
lemnul cu vagon de dormit! Costă
triplu!

E noapte. Prin beznă se profi-
lează clădirea uscătoriei. În dreapta
o fereastră, în stînga o fereastră,
la mijloc o fereastră. Prin fiecare
ferastră se aruncă o sută de mii
de lei. Pe linie de birocrație...

Un glas misterios cîntă în noapte,
vechea melodie: «Deschide, deschi-
de fereastra»...

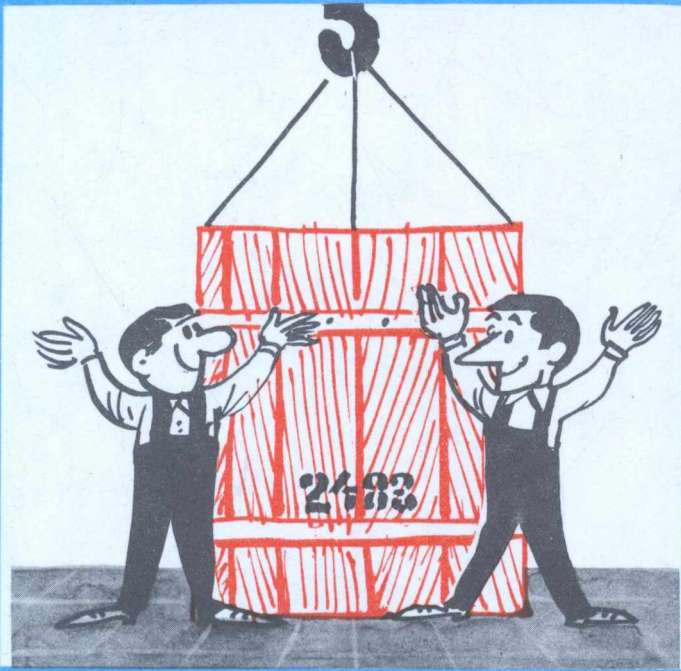
Cap. 7

E noapte. S-a așternut o liniște
adîncă. Și noi nu dorim să fie
chiar atît de adîncă. Am vrea să
se audă o voce. De la ILEFOR.
Și încă o voce. Eventual de la
minister. Care să ne fredoneze pe
două voci niscaiva explicații.

Așteptăm doina.
Că doar n-o să ne spuneti că e
cîntec vesel...

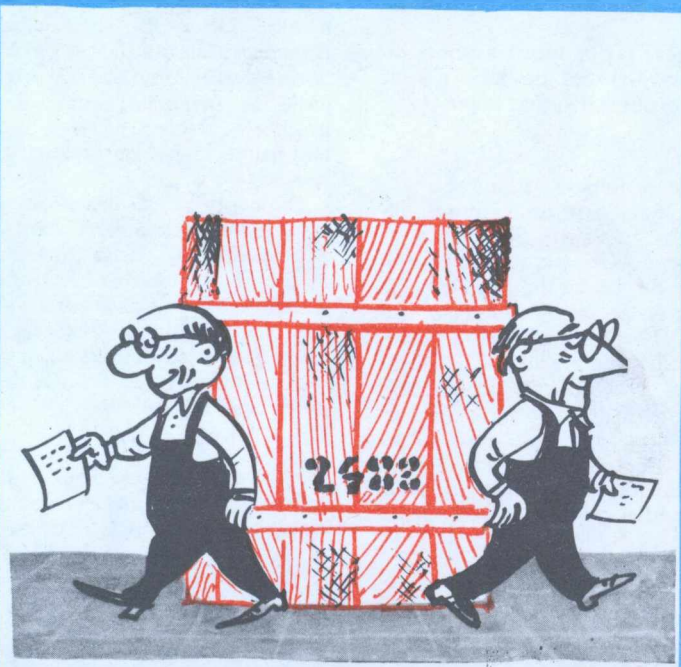
Uneori se tergiversează instalarea utilajelor noi.

1... — Ne-au sosit utilaje noi!...

2... — Ne-au sosit planurile de montaj...

3... — Ne-au sosit deciziile de pensionare.

O mică

de FR

Se implinesc două săptămâni de când, într-o dimineață oarecare— dar care avea să însemneze începutul ciudatelor întâmplări care urmează, ușa biroului s-a deschis larg și Pompilică, simpaticul nostru Pompilică, a dat buzna, strigând ca la asalt:

— Ura! Fraților, Virgil și-a luat mașină!

Noi îl iubim și apreciem pe colegul Virgil. Eu mai cu seamă aveam o nemărginită admirație pentru marea, pentru inegalabila lui punctualitate care se manifesta în orice împrejurări și mai ales dimineața, la sosire. Sintem colegi de ani și ani și niciodată n-a venit la serviciu mai târziu cu trei minute de începerea lucrului. În limbajul lui n-au reușit niciodată să pătrundă formule ca: «N-a venit tramvaiul...», «S-a întrerupt curentul...», «Pe la noi a fost polei...» Sau alte formule, combinate din cele de mai sus.

Pompilică a avut o idee, îmbrățișată imediat, de toată lumea:

— Trebuie să-i facem un cadou... o mică atenție... cum e obiceiul — când un prieten, un coleg, își ia mașină.

— Dar ce putem să-i luăm? Magazinele încă nu s-au deschis și — punctual cum e — n-a întârziat el când venea cu tramvaiul, dar acum?

Cu toată bunăvoința, nu s-a găsit la repezeală altă mică atenție decât un pachet de țigări pe care tot

Pompilică l-a pus la bătaie. Burbăiat! Și iată-ne înșirați la ferestre, cu ochii ațintiți spre colțul străzii, de unde însă mașina lui Virgil întârzie să apară.

Cineva a spus, cu glas prevestitor de rele: — «Șapte, treizeci și cinci». După alte opt minute de tăcere încordată, o voce tremurată a cerut o țigară.

— Sint nervos, fraților. Mie întârzierea nu-mi place. Încă nu s-a întimplat la el.

Apoi s-a mai cerut o țigară. Și încă una. În clipa cînd dispăru și ultima țigară, apăru și mașina mult așteptată. S-a auzit un oftat general de ușurare, iar Virgil ne-a explicat, în timp ce strîngea mîinile noastre întinse prietenește:

— Am întârziat, că s-a încălzit greu motorul... Se întâmplă... Restul explicațiilor s-au pierdut în îmbrățișări, felicitări și urări.

Și iar ne-am strîns în tainică deliberare:

— Totuși, o mică atenție trebuie să-i oferim. Acum, dacă aminăm surpriza pentru mîine, avem timp să ne gîndim la ceva mai potrivit. Ce ați spune — de exemplu — de o jucărie, o păpușă, pe care s-o atîrne la parbriz? Am văzut într-o vitrină o mică balerină de sticlă...

Balerina a fost aprobată în unanimitate și sortii au decis ca, a doua zi, dimineața, să mă duc s-o cumpăr eu. M-am grăbit să mă

CĂTRE UN TERESTRU

Și dacă sint cosmonaut
De zece ori în ziua toată
Îmi zice soarele salut,
Iar ție-o dată.

Tu stai la orizont pîndar
Atent în fiecare noapte
Visînd să-ți dau un buzunar
De stele coapte.

Și te visezi pe Jupiter
În prostănaca ta candoare.
(N-o să te poți sălta sub cer
Nici în picioare).

Îți fac emoții ca un as
Intrat în coada unei quînte
Și-ți storc lămîia lunii-n nas
Să mă ții mînte.

Da-n timp ce eu ascult pierit
Ciudata stelelor orchestră
Tu stai alături, fericit,
De o terestră.

ION STOICA

atenție

REA

biata mică atenție pentru cel care fusese cindva colegul nostru Virgil, care în aceeași clipă deschide ușa, cu binecuvîntata lui energie:

— 'mneața, fraților! Iar am întirziat. A fost o chestie la schimbătorul de viteze... Voi, aștia care veniți cu troleibuzul, nu știți ce înseamnă asta...

Avea dreptate: noi nu știam decît de pătaniile noastre legate de micile atenții care nu reușeau să-i parvină. Oricum, mica balerină dispărută, am ales altceva. Ceva și mai potrivit pentru «botezul» unui turism: o sticlă de șampanie. Și iată-ne, în ziua următoare, așteptîndu-l din nou să apară dinspre colțul străzii. Și minutele iar și-au început goana aducătoare de neliniște... 10 minute... 15 minute, 20 de minute... Acum nu mai încăpea indoială: lui Virgil i se întimplase ceva grav. Pe semne că nu eram singurul care gindeam astfel, pentru că s-a auzit deodată o bufnitură: de spaimă, dactilografa căzuse pe cel mai apropiat scaun, unde leșinase confortabil.

— Spirt! Cine are niște spirt, să-i dăm pe frunte! Nimeni? Atunci niște apă de colonie! Însfîșit, orice!

— Șampania! Unde e șampania?

— Nu ți-e rușine? Fata leșină și tu vrei să faci chef?

— Nu, frate!! Să-i dăm șampanie, că tot alcool este!

Într-o clipă, jumătate din sticlă s-a dus pe fruntea dactilografei și ce

FĂRĂ CUVINTE

a mai rămas, i-au dat pe cale bucală. Și-a revenit exact în momentul în care intra Virgil pe ușă:

— Mă iertați... Iar am întirziat. De data asta am rămas fără benzină.

M-am ridicat, am bătut cu creionul în masă, am tușit și am rostit:

— Scumpul nostru Virgil!

O liniște respectuoasă a subliniat începutul micului meu discurs.

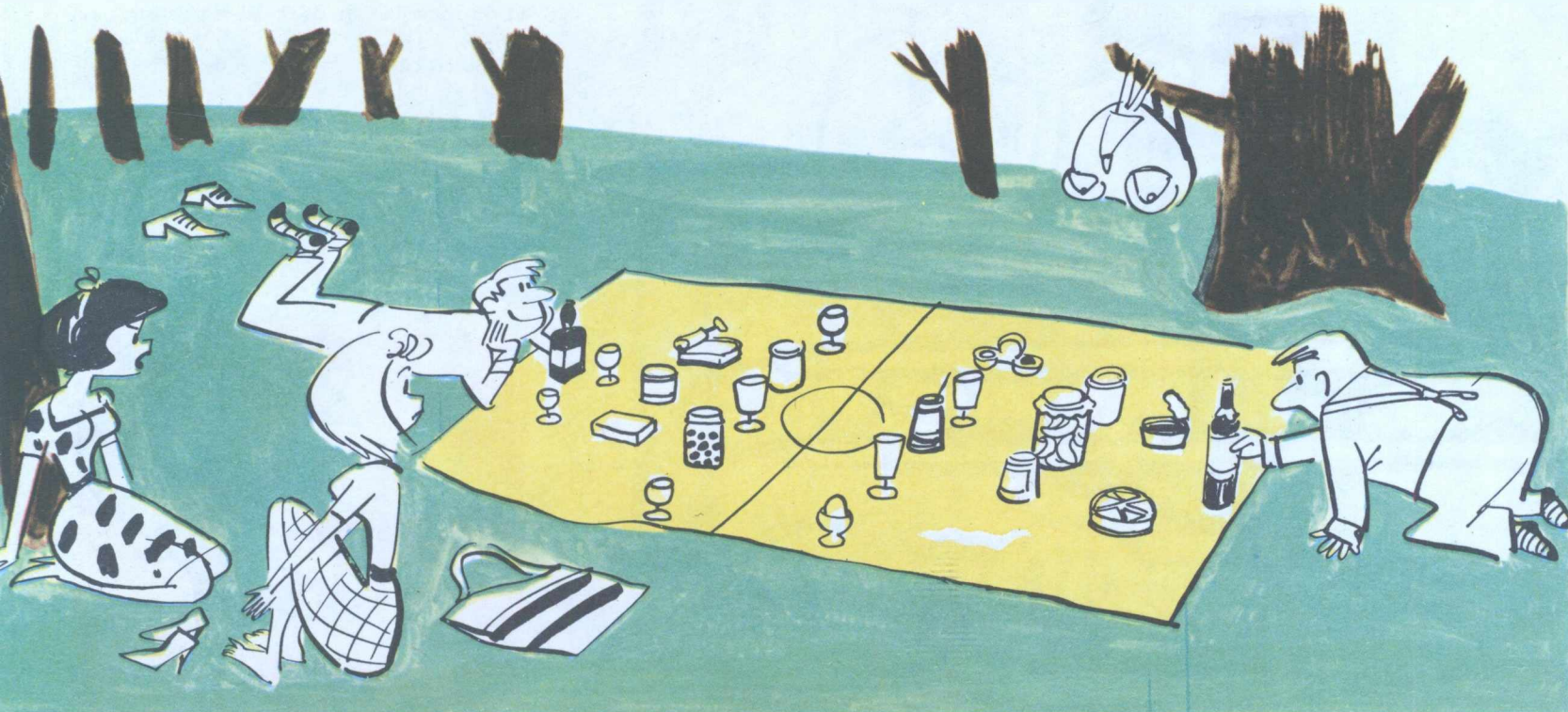
— Noi știm, că ne-am interesat, cite forme poate să ia neprevăzutul, în viața unui șofer amator. El poate să întirzie de la serviciu pentru că:

s-a blocat motorul, s-a ancrasat bujia, a avut o pană, s-a spart o garnitură, a trecut pe roșu și i-a făcut proces-verbal, sau pur și simplu nu se grăbește, fiindcă știe că are mașină. Dar noi te rugăm, te rugăm, cu lacrimi în ochi: vino și tu într-o zi ca și noi, cu troleibuzul, ca să mai vii o dată la timp, fiindcă altfel, drept să-ți spun, nu reușim niciodată să-ți dăm și noi un mic cadou, o mică atenție, cu prilejul faptului că ți-ai luat mașină.

De altfel ne-am și oprit asupra atenției: un abonament la tramvai!

ELL COBAR

LA IARBĂ VERDE

— Poftim, au făcut ce-au făcut și tot la fotbal au ajuns!...

OVARAȘE REDACTOR ȘEF ADJUNCT

Am aflat cu stupeoare că prima și ultima mea duzină de poeme în versuri sincere din actualul sezon a declanșat o violentă criză de astenie redactorului dv. de la rubrica «Să încurajăm tinerele talente».

Astenia, ca și refuzul dv. de a-mi publica poemele, mă obligă să constat că n-am găsit înțelegerea precoce pe care trebuie s-o dovedească revista dv. și din aceste considerente vă trimit din nou poemele pentru publicare urgentă, explicându-vă în mod succint ce simboluri absconse reprezintă cele mai subtile dintre ele. Astfel, în poemul «Încotro, Matildo?», cînd scriu negru pe alb:

«Stau în spatele umbrei mele și de acolo privesc către stele», vreau să zic trăim în plină eră a zborurilor cosmice și de aceea nu-i nici un păcat să privești stelele de pe sticla de coniac.

În poemul, aparent mai greoi, intitulat «De ce cad prunele din pom?» cînd spun:

«Imponderabilă, durerea îmi apasă eul care nu mă lasă din tihna infinitului răzleț să mușc un ceas de paradox semeț... tratez o temă actuală și anume culesul prunelor, activitate pomicolă, după care omul conștient se duce să se culce pentru a-și reface forțele fizice și spirituale consumate la culesul prunelor în cauză.

Nu cred că poemul care a declanșat criza redactorului să fie speculația filozofică din capodopera «E da sau ba?» intrucît e limpede pentru toți inșetații de cultură profundă, ce-am vrut să zic, cînd am scris:

«Retrospectiva rece a simțurilor mele mă-ndeamnă să pun bărcii mereu tot alte vele, să strig cu glas de stentor, pe care nici nu-l am, balada închistării și-a cailor în ham,

Apoi să las argintul pe hături să se culce și trei fecioare mute să cînte cu glas dulce

Triumful, sau căderea, roboșilor din deal, ce-au biruit de-a pururi de jos și de pe cal,

De-aceea-mi strig destinul: «Hei, tu, hapsîn ciudat, lovește-mi eul care de mult va fi plecat.

Eu nu mă tem de tine, ci doar de controversa că eu nu-s eu, ci poate sint tocmai viceversa

Ce-mi mustră conștiința ca un acid nociv e

C-am ținut în mine tot geniu-mi nativ.»

Ce vreau să spun prin acest poem e limpede ca lumina zilei, dar nu vă pot explica intrucît, momentan, am un lapsus. Vă asigur însă că redactorul dv. a înțeles perfect esența deoarece, joia trecută, i l-am citit la spital și spre sfîrșitul poemului a început să plîngă. La sfîrșit de tot, nu se știe din ce motive, a cerut un tun, o rachetă sau măcar o bombă și cum n-avea nimeni la îndemînă așa ceva, redactorul m-a sărutat pe frunte, apoi, din alte motive la fel de necunoscute, m-a făcut K.O. în cinci secunde, cerîndu-mi insistent să-i dau lui fecioarele din poem și-o insulă cu palmieri de argint. Ieșirea asta a determinat intrarea lui la pavilionul «furioși». În consecință, dacă-l vizitați, transmiteți-i din partea mea multă sănătate și anexatul poem, «Ce-au florile de toate-s flori?» ca să nu rupă omul contactul cu poezia de un conținut cerebral, care se adresează în special creierului mic al fiecărui om mare.

Al dumneavoastră sincer,

Tedy Gîlcă

poet modern și angoasat

Pentru conformitate, VASILE RĂDULESCU

SORIN RĂȘCANU

Trăiască FANTEZIA

Există pe lumea asta sumedenie de denumiri care sună încîntător atunci cînd le pronunți, dar nu cred să existe ceva mai frumos, mai diafan și mai încărcat de poezie ca denumirea de strada Sintezei din raionul Tudor Vladimirescu al Bucureștiului nostru iubit.

Ce imaginație o fi avut, domnule, amicul care ne-a pocnit în raionul Tudor Vladimirescu cu strada Balamalei, în raionul 1 Mai cu strada Casmalei și în raionul Lenin cu strada Cilindrului? De unde, domnule, atîta fantezie la omul ăsta care a lăsat la o parte scriitorii noștri, poeții noștri, eroii noștri, savanții noștri, artiștii noștri, munții, pădurile, apele, văile, dealurile noastre și a trîntit o stradă a «Cilindrului» că, dacă mi-ar da casă pe ea, nu m-aș muta numai la gîndul că va trebui să dau amicilor adresa. Cîte clase o fi avut șmecherul ăsta de nu i-a mers imaginația mai departe de strada «Cuiului», cu care a procopsit raionul 1 Mai, ca să nu mai spun că tot în raionul 1 Mai a plasat intrarea, auziți fraților ce poate să-i treacă unui om prin inteligență: «Intrarea Aluatului» oameni buni, a aluatului că el pînă aici a învățat, pe semne, cînd să intre într-a doua elementară l-au dat afară din toate școlile că altfel nu-mi explic de unde a scos și străzile Consumului, a Literei și a Traistei!

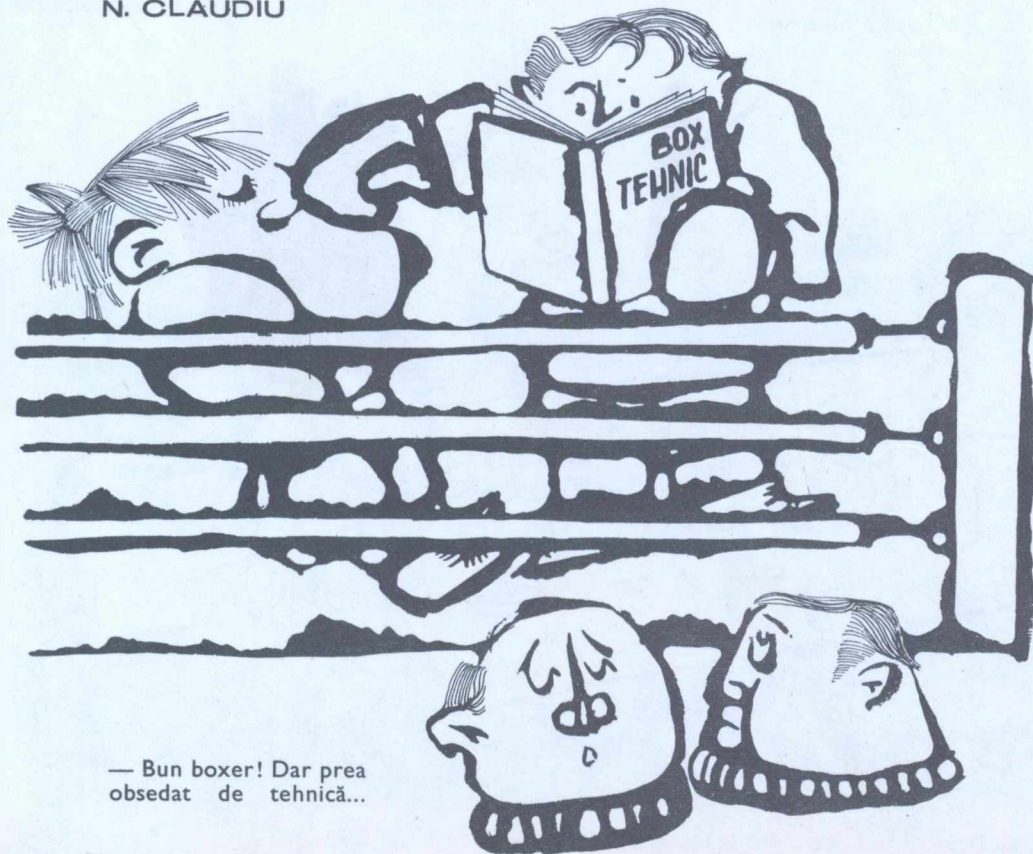
Dar știți cu ce m-a omorît? O să spuneți cu str. Vrejului din raionul Tudor Vladimirescu? Nu! M-a pus jos, dar nu m-a omorît! O să spuneți atunci, cu strada Volanului din același raion! M-a leșinat, dar tot nu m-a dat gata! Să vă spun eu cu ce m-a ucis: cu strada Fragmentului, tovarăși. Ați priceput? Strada Fragmentului! Care ai curaj să te muți pe strada Fragmentului și pe urmă să vii să-mi spui că locuiești pe strada Fragmentului? Dar ce, te cred? Nu, frate dragă, spun că-ți bați joc de mine și-ți cer să-mi dai un nume de stradă, o adresă de om, nu asta.

Eu cred că pe lingă aceste denumiri ar fi putut să lipsească și altele, ca, de pildă, strada «Curcanilor» din Brașov sau strada «Frunză verde» din Brad.

Dar denumirea de stradă pe care o socotesc binevenită, potrivită și plină de aluzii în aceste cazuri este una pe care am găsit-o la Timișoara! Zău că merită atenție: «Strada Circumvoluțiunii»!

N. CLAUDIU

— Bun boxer! Dar prea obsedat de tehnică...

Anunțuri mortuare

Am mai avut prilejul să vorbim despre acele de furie ale dictaturii salazariste împotriva scriitorilor din Portugalia. După cum reiese dintr-o serie de știri sosite recent din Lisabona, situația pare să fie înrăutățită și mai mult. Nu se știe precis cine e de vină: delirul de persecuție al guvernului sau încăpăținarea cu care miniștrii condeului refuză să se lase intimidati de amenințări și represalii.

În orice caz, «părintele patriei», cum îi place lui Salazar să-și spună, se dovedește un tată foarte vitreg cu «copiii» săi care se îndeletnicesc cu literatura. Printre victimele din ultima vreme se numără cițiva dintre cei mai de seamă scriitori ai Portugaliei: romancierul Augusto Abelaira, laureat al Academiei de științe din Lisabona, poeta Natalia Correia, care a dobândit anul trecut cel mai mare premiu literar brazilian, nuvelistul Urbano Rodriguez, fost profesor de portugheză la Facultatea de filologie din Paris și mulți alții.

Măsurile luate împotriva lor țin, așa cum e și firesc, de domeniul tocului și hirtiei. Nesupușii autori nu mai au voie să publice nici un rînd, fie el proză sau vers. Nu numai atît: ei nu mai au voie nici să scrie. Bine, dar cum poți împiedica pe cineva să scrie măcar pentru plăcerea lui? veți întreba dv. Foarte simplu, vom răspunde noi: trimițindu-i acasă poliția, care să verifice în toate sertarele, în toate ungherele, pe sub toate mobilele. Și dacă e găsită o singură pagină care conține altceva decît rețete de bucătărie sau socoteli de coșniță, la zdup cu autorul ei.

Trăsnetele autorităților portugheze nu se opresc aici. Scriitorii nu numai că nu au dreptul să scrie nimic, dar nimeni nu are dreptul să scrie nimic despre acești scriitori. Ba mai mult: în ipoteza că le moare o rudă apropiată, ei nu au voie să-și treacă numele în cadrul anunțurilor de deces pe care le publică contra plată presa portugheză.

Aci însă guvernul a dat greș. Iată că numele tuturor acestor scriitori figurează în primele rînduri ale unui astfel de anunț: cel care vorbește despre asasinarea culturii în țara unde împărătește Salazar.

V. GALĂȚEANU

— Ce urli așa? Doar în sectorul nostru nu s-a semnalat nici un vietcong!

IEFTIN DAR NU FACE!

Statisticienii Ministerului Apărării din Republica Federală Germană au efectuat un calcul interesant: cum a evoluat costul unei vieți omenești în războaiele desfășurate în cursul secolului nostru. E vorba, firește, de costul unei vieți căreia războiul i-a pus capăt.

Rezultatele sînt și ele cit se poate de instructive. În primul război mondial (1914 — 1918), operația revenea destul de ieftin: 20 000 de

mărci. La atita se ridica transformarea unui soldat sau a unui civil într-un cadavru. Cu alte cuvinte, acesta era raportul dintre cheltuielile totale necesitate de desfășurarea ostilităților și numărul global de morți.

Prețul a săltat considerabil în cel de al doilea război mondial: 135 000 de mărci. Iar în războiul din Coreea o nouă urcare: 340 000 de mărci de fiecare om ucis.

Dar recordul recordurilor îl bate intervenția militară americană în Vietnam. Conform datelor oficiale, furnizate chiar de Pentagon, omorîrea fiecăruia dintre sud-vietnamezii care luptă pentru libertatea patriei lor îi costă pe agresori patru milioane și ceva de mărci. Adică mai bine de un milion de dolari!

La prima vedere s-ar părea că e teribil de scump. Dar la o analiză mai atentă se constată că unii sînt

cei care suportă cheltuielile (poporul american care-și plătește impozitele) și alții sînt cei care încasează beneficiile (fabricanții de arme, avioane, muniții, pentru care războiul e un business foarte rentabil).

Cel mai grav este însă că cea de a treia categorie — alcătuită din sud-vietnamezi — plătesc cu viața. Și oricît de scump i-ar costa pe cei care le-o iau, tot e prea ieftin.

N. AURELIU

Așa cum sta întoarsă pe tavan
Căzu din neatenție în ceașcă;
Și-acum se zbate musca, și improașcă,
Și crede c-o să iasă la liman.

Aș scoate-o de-o aripă dar mi-e teamă
C-o povesti suratelor de-o seamă
C-a fost ocean acea puțină zeamă

Și-or năpădi crezînd că-i Marmaraua
...Și n-am să pot să-mi beau tihnit cafeaua.

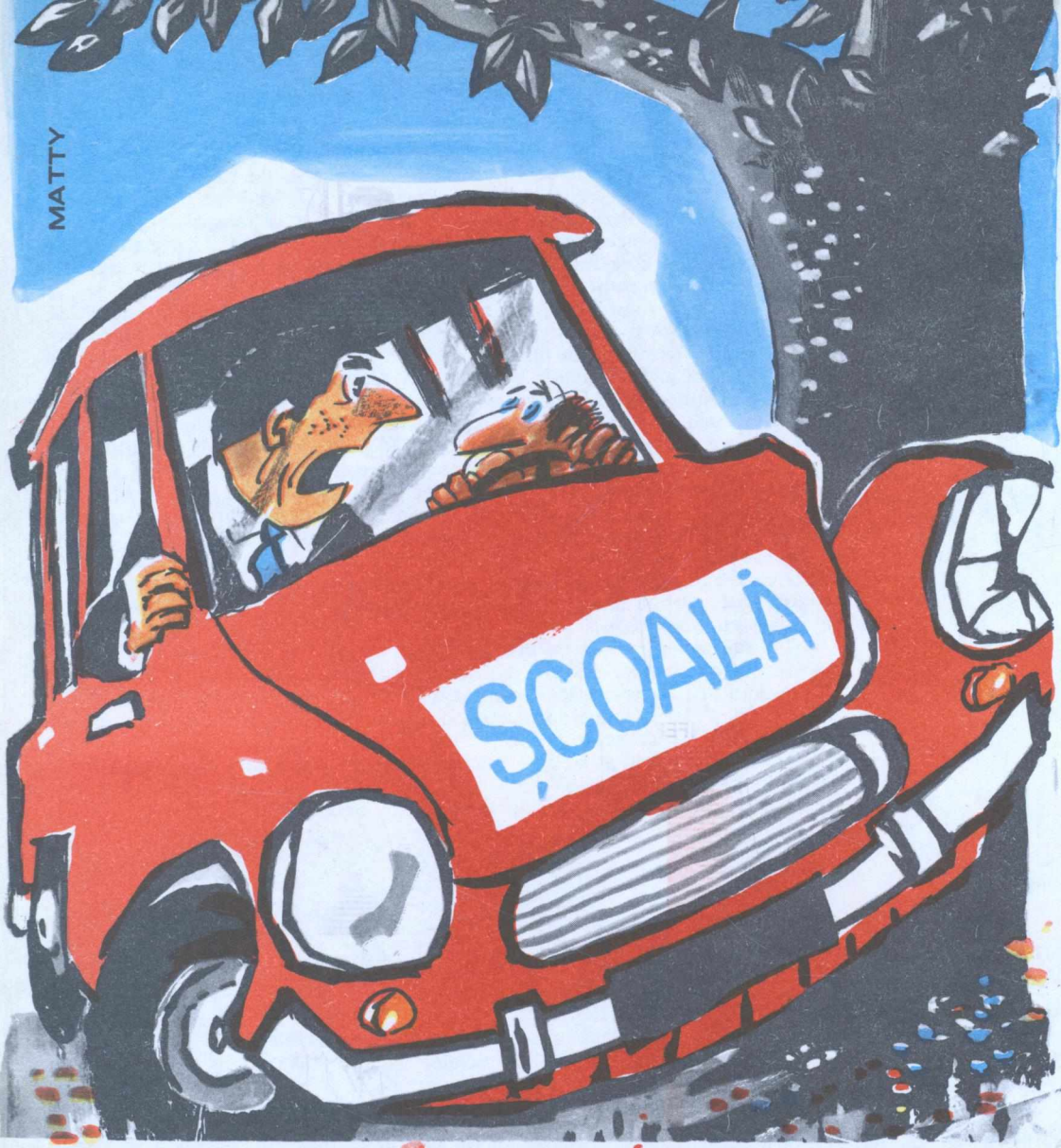
RADU A. RADULIAN

GEORGE VOINESCU

TIMIDUL

FĂBULĂ!

INSTRUCTORUL: — Dumneata să-mi faci una ca asta? Dumneata care la toate seminariile teoretice te înscrii primul la cuvînt și răspunzi atît de frumos?

Din spiritele altora

INTRE CAL ȘI MĂGAR

Scriitorul dramatic francez Eugene Scribe primi într-o zi o scrisoare de la un necunoscut care, ținînd ca numele lui să apară pe afiș drept colaborator la o piesă de teatru, îi propuse ca el să suporte toate cheltuielile reprezentăției și să nu primească nici o tantiemă, mulțumindu-se cu onoarea de a fi considerat drept coautor.

Scribe îi respinse propunerea spunîndu-i, printr-o scrisoare, că n-are obiceiul să inhame la carul său un măgar lingă un cal.

Necunoscutul îi trimise următorul răspuns: — Domnule Scribe, am primit răspunsul dv. prin care refuzați să ne unim destinele literare. Într-adevăr sinteți liber să nu vă înțelegeți interesul, dar n-aveți dreptul să mă tratați drept cal.

Primiți, vă rog, regretele mele.

*

Înainte de lupta de la Rossbach, Frederic cel Mare îi spuse lui Guichard, scriitor militar al acelor vremuri, că dacă pierde bătălia, se duce la Veneția și își cîștigă existența ca medic.

— Și acolo vrei să fii asasin? — răspunse laconic Guichard.

*

Se zvonise în Londra că celebrului scriitor Rudyard Kipling i se plătea de către editori 6 șilingi pentru fiecare cuvînt scris de el.

O doamnă din aristocrația engleză ținea

cu orice preț să aibă un autograf de-al scriitorului și trimise un cec pentru suma de 6 șilingi și o scrisoare cu rugămîntea: «numai un cuvînt».

După cîteva zile doamna primi prin poștă scris pe o foaie de hîrtie: «Mulțumesc».

*

Frederic II vizita o închisoare și se oprea să vorbească cu fiecare deținut în parte.

Fiecare afirma că e nevinovat. Unul singur mărturisii că a fost pedepsit cu multă indulgență pentru greșeala sa.

Atunci Frederic II exclamă:

— Aici sint numai oameni cumsecade, nevinovați. Ce cauți tu, păcătosule, în societatea asta onestă? Să pleci numaidecît!

Se zice că delicventul n-a mai așteptat să fie pofțit a doua oară.

*

Într-un cartier popular din Londra se juca celebra piesă a lui Shakespeare, Richard III.

Rolul principal era susținut de marele tragedian Barry Sullivan, care (cînd rosti cu avîntul său obișnuit, «Un cal, un cal, imi dau regatul pentru un cai), fu întrerupt de un șugubăț de la galerie: «Dar un măgar nu te-ar putea scoate din încurcătura?».

— Cum nu, îi răspunse prompt tragedianul, ridicînd ochii spre întrerupător! N-ai decît să cobori repede și, ocolind stalul, să vii pe scenă, prin ușa artiștilor.

Adunate de L.L.

Oamenii de rînd sint mulți ca nisipul. Printre ei răsar șmecherii, ca scoicile pe nisip, ici și colo. Șmecherul se vede cît de colo că e scoică. Dar cine-și inchipuie că omenirea este alcătuită numai din oameni de rînd și șmecheri, acela se înșală. Dintre șmecheri se desprind din cînd în cînd, ca o stridie dintre scoicile mai mici, șmecherii șmecherilor, adevărații ași.

Un as al șmecherilor gîndește cu o viteză care te înspăimîntă și ingeniozitatea lui scoate mereu la lumină roadele neasemuitei sale iscusințe, care mie sau dumitale nu ne-ar veni în cap nici dacă ne-am gîndi un milion de ani neîntreput.

Dar de ce să n-o spunem pe aia dreaptă? Un adevărat as nici n-are nevoie să gîndească. Ideile îi vin singure în minte, așa cum mie sau dumitale ne vine, bunăoară, foamea sau somnul.

Cam așa se petrec lucrurile în capul prietenului meu, Manole. Este un as în ce privește cărțile. Biblioteca lui oricine ar invidia-o. Cărțile cele mai rare, volumele cele mai căutate, acelea care nu se găsesc nicăieri, acelea care sint demult epuizate, acelea care au dispărut chiar în ziua cînd au apărut, acelea din care aștepți cu nerăbdare să se tipărească o nouă ediție, toate se găsesc orînduite frumos, după mărime, în rafturile din apartamentul simpaticului meu Manole.

Am vrut și eu o dată să citesc romanul «Vijelia» și prietenul meu mi-a îngăduit cu plăcere să mă autoservesc din raftul lui. N-am stat la îndoială. Am luat cartea și am deschis-o. În prima pagină văd ștampila unei biblioteci. Am înlemnit:

— Cum? — zic — Nu-i cartea ta?

— Ba-i a mea.

— Păi ce, tu ești bibliotecă publică? Eu văd că aici scrie...

— Scrie numele bibliotecii de cartier. Cartea am cumpărat-o de la bibliotecă.

Un neinițiat ar putea să-și inchipuie că la bibliotecă cărțile se vînd ca măslinile la Alimentara. Dar Manole mi-a explicat adevărul. La bibliotecă, cărțile nu se vînd. Cărțile se... pierd.

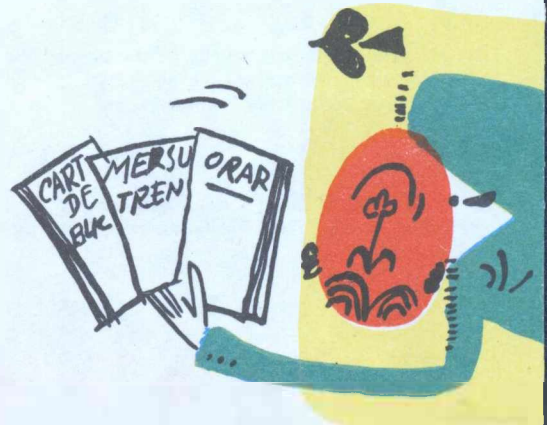
— Bine — zic —, dar cine pierde plătește.

— Păi, nici nu se poate altfel. Sint om cinstit. Am pierdut o carte de cinci lei. Pofțim, dau în loc alta echivalentă. Tot de cinci lei. «Mersul trenurilor», valabil anul trecut. Din punct de vedere contabil, nimeni nu poate spune nimic.

M-am clătinat puțin pe picioare.

— Cum? Romanul «Vijelia» sau «Mersul Trenurilor», e același lucru?

— Dacă-ți spun? Tot cinci lei. Firește, problema se rezolvă de la caz la caz. Pentru

AS ♥

«Cei trei mușchetari», de exemplu, nu merge «Mersul». Costă mai scump. Am dat cartea de bucate.

— Păi, «Mușchetarii» au două volume.

— Eu cartea de bucate o am în șapte volume, că a primit-o nevastă-mea cadou de ziua ei. Pe toate le-am dat la bibliotecă. Am luat și «Mizerabiliu»...

Acuma cred că înțelege oricine de ce Manole al meu e un as în materie de cărți. Acum cumpără tot felul de cărți la solduri. A făcut rost de șase volume din «Indicatorul alfabetic al localităților» din întreaga țară.

Pe ăsta poți obține o enciclopedie întregă pentru că e tot după alfabet. A mai pus mina pe «Ghidul orașului București», ediție veche, care nu mai e bună deoarece între timp s-a schimbat denumirea unor străzi, «Sfaturi pentru cultivatorii de floarea-soarelui», tot așa o ediție depășită, și multe altele, care se pot transforma oricând în clasicii literaturii universale.

Toate acestea le-am ascultat de la el cu gura căscată. Nici nu s-ar cădea să ascult altfel eu, naivul, când vorbește un adevărat as. Ascult și iau aminte pentru că azi ascult, mâine ascult, într-o zi poate o să iasă și din mine un mic șmecher, dacă nu cumva chiar un mare as. Totul depinde de felul cum o să știu să asimilez. Firește, nici puțină practică nu strică. Pentru început m-am dus la biblioteca din cartier și le-am cerut celor de acolo să-mi împrumute și mie «Mersul trenurilor», valabil anul trecut. Știam precis că-l au. Și-l aveau. A doua zi m-am prezentat la ei și le-am spus franc:

— Cartea am pierdut-o.

— Ce carte?

— «Mersul trenurilor» de anul trecut. Pot să dau altă carte în loc?

— Puteți, dacă are aceeași valoare. Ce carte vreți să dați?

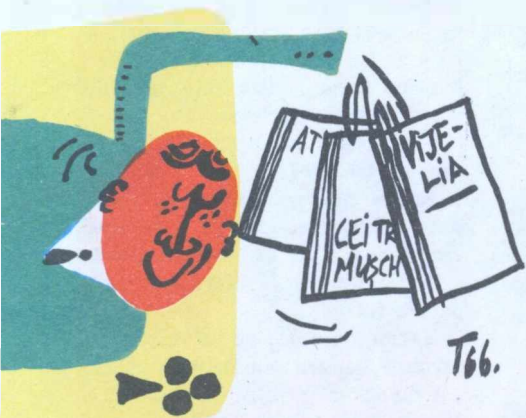
— Romanul «Vijelia». Tot cinci lei.

Și le-am dat exemplarul împrumutat de la amicul Manole.

În aceeași zi m-am dus și la Manole și i-am spus că am pierdut cartea așa că îi dau în loc alta de aceeași valoare, ca să fim chit. Și i-am dat «Mersul trenurilor», valabil anul trecut. În felul acesta e chit nu numai cu mine, ci și cu biblioteca. Treabă cinstită. Să îndrăznească să spună cineva ceva, din punct de vedere contabil!

De atunci, Manole nici nu mai vorbește cu mine. S-a supărat. Îmi pare rău. Tocmai când începusem să învăț și eu ceva de la el!

Am pierdut un prieten de la care aveam atâtea de învățat. Doamne, niciodată n-o să iasă din mine un adevărat as! Ce păcat!!

CONFERINȚĂ... EXPERIMENTALĂ

MAXIME, CUGETĂRI, AFORISME

Cel mai puternic lanț este lanțul slăbiciunilor.

*

Prefer să fiu tras la răspundere... decât pe sfoară.

*

Pentru zeflemisti, pe automobilele «Trabant» ar trebui scris: «E PUR' SI MUOVE».

*

Oculiștii își susțin întotdeauna punctul... de vedere.

*

Unii vânzători de legume și fructe cred că sînt puși acolo... de florile mărunții.

*

E normal ca studenții de la «Horticultură» să alege din floare în floare; dar ceilalți?

*

Cea mai bună memorie o are acela care nu uită să-și trăiască viața.

*

Figura geometrică cea mai vici-oasă este cercul.

*

Folosirea îngrășămintelor este marea slăbiciune a agronomilor.

*

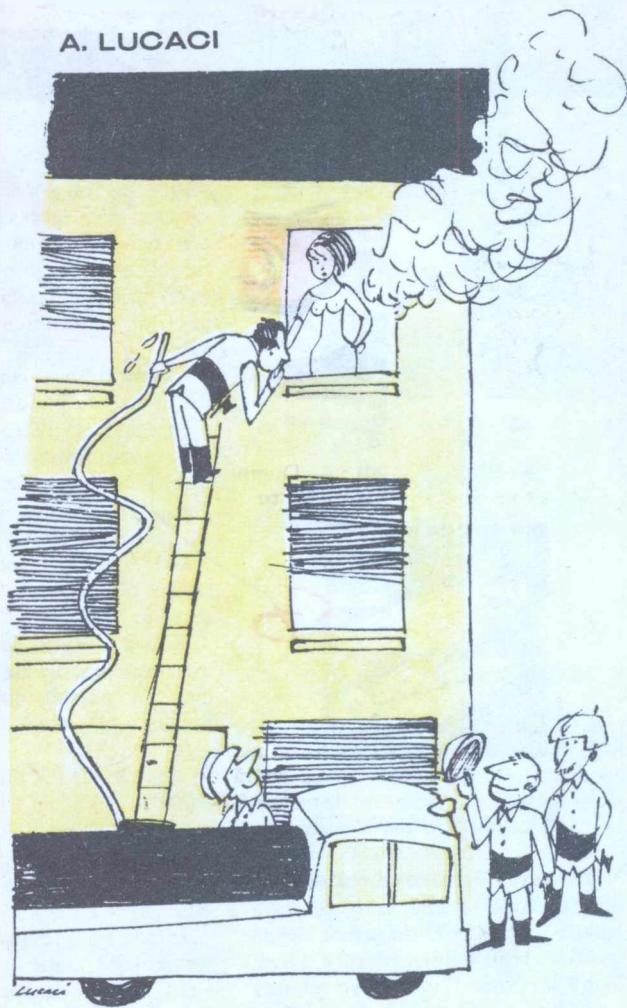
Continuă să vină zilnic la I.A.L., deși cererea i-a fost rezolvată de un an de zile; vine din obișnuință!

*

Cea mai tristă excursie este aceea în care unii aduc mîncarea și băutura iar ceilalți... familiile.

CONSTANTIN FLORESCU

A. LUCACI

POLITEȚE

M. GROSU

— Iarăși au murit toți cobaii pe care i-am injectat!...

O PROBLEMĂ
ÎN DISCUȚIE

AUTO-SERVIREA

Desene de
FRED GHENĂDESCU
și V. TIMOC

servire, pe lângă că există o singură casă, la aceasta se fac plățile pentru toate raioanele, inclusiv cele cu vânzător, provocându-se astfel cozi și pierdere de timp.

— Ca să nu pierd vremea, eu stau la casă, băiatul cel mic la coloniale, cel mare la brânzetură și fata la mezeluri.

— Ce dreptate avea bărbatu-meu când spunea să mai fac un copil, doi...!

— O clipă, să-ți cumpăr o ciocolată.

— Știi, plata se face la numai două case!..

LA CATASTIF

CĂRĂMIZI PLOUATE

În curtea Fabricii «Emailul Roșu» din Mediaș se află vreo două vagoane de cărămizi de șamot neadăpostite, expuse intemperiilor. Neglijență serioasă. Una e să se rebuteze o biată cratiță emailată și alta e să se irosească vagoane de cărămizi.

Dacă ar fi vorba de un singur vagon, chestiunea ar fi... lată. Fiind vorba de două vagoane, chestiunea... e mai lată.

CU OIȘTEA

Cooperativa agricolă de producție din comuna Filianca (raionul Toplița, a expedit Cooperativei agricole de producție din comuna Scortaru Nou (raionul Brăila) un vagon cu... oiști și «inimi» de căruțe, fără să fi existat între cele două cooperative vreun contract pentru furnizarea unor asemenea materiale.

Refuzind să descarce din vagon

marfa pe care n-o comandase și de care n-avea nevoie, cooperativa din raionul Brăila — pe lângă deranjul ce i se pricinuia — era somată să plătească și taxe de locație pe timpul staționării vagonului în gară.

Cercetându-se cazul, cooperativa din raionul Toplița a răspuns că a expedit celelalte cooperative oiștile și «inimile» cu pricina... «în ideea că-i vor face trebuință».

Așa stînd lucrurile, s-a stabilit ca taxele de locație, în sumă de 3 800 lei, să fie suportate de cooperativa din raionul Toplița, care a fost cu... ideea.

Și s-a dovedit că o cooperativă care nimerește cu un vagon de oiști în gardul altei cooperative, rămîne de căruță.

ELECTRICITATE FĂRĂ SIFON

Duca Iosif, electrician în gara Războieni (regiunea Cluj), obișnuete să bea cu sifon.

Într-o noapte însă, cînd era de serviciu pe stație (și își făcea serviciul în... restaurantul gării) a băut... fără.

Și rugîndu-l, la un moment dat, responsabilul restaurantului să-i repare nu știu ce deranjament la un fir electric, Duca Iosif s-a pus pe treabă. Întîi a demontat întregul «tablou trifazic», apoi n-a mai reușit să-l monteze la loc și l-a lăsat baltă. Pe urmă s-a dus și la biroul de mișcare al stației și a încurcat și acolo «tabloul principal de distribuție a curentului». Rezultatul: gara întreagă, rămasă toată noaptea fără curent electric.

La ziuă, după o noapte fără sifon, Duca Iosif s-a... trezit.

S-a trezit... sancționat.

La aflarea sancțiunii, lui Duca Iosif i-a venit cu sifon.

Tirziu. Trebuia cînd a băut.

ÎNVĂȚĂTOR PROMOVAT

Învățătorul suplinitor Geangu Gheorghe de la școala din satul Putredeni (comuna Glăvănești, raionul Adjud) absentează des de la clasă (dar este, în schimb, foarte prezent pe la bufetele din comună), iar la învățămîntul agricol de masă, unde fusese desemnat ca lector, a predat o singură lecție.

Răspunsul forului raional sesizat: După o asemenea activitate didactică, la sfîrșitul acestui an școlar, învățătorul suplinitor Geangu Gheorghe va... trece.

Va trece... la altă meserie.

AUTO-ÎNVÎRTELI

Beșică Ion, șofer pe autosanitară nr. 50 804 BC a stației de salvare din Piatra Neamț și însoțitorul său, oficianul sanitar Podgoreanu Ion, se întorceau cu mașina de la Iași, unde transportaseră un bolnav.

Pe drum au fost rugați de o femeie cu un copil ieșit din spital s-o ia și pe dînsa în mașină.

Ca s-o primească în mașină, respectivii i-au cerut 40 de lei: «doi poli».

— De ce doi poli? (ar fi întrebat timidă, femeia).

— Ca să ne învîrtim și noi! (ar fi răspuns, isteți, respectivii). Că și globul pămîntesc tot pe doi poli se învîrtește.

Femeia a dat suma cerută și, cînd a ajuns la stația de salvare din Piatra Neamț, a reclamat. Și respectivii au fost sancționați: șoferul, cu «mustrare scrisă și avertisment», iar sanitarul cu «retrogradare pe trei luni».

S-au învîrtit.

C. CATASTIFESCU

Cafeneaua CORSO

(Urmare din pag 4)

— Un șvarț cu apă caldută!
Poetul Ion Barbu, care nu vorbea cu Stamatiad, strigă cit putu și graseind, de la o masă invecinată:
— Și mie, un filtrru concentrat!
și adăugă: altă școală literrrrrrrr!...

O ALTĂ VORBĂ DE DUH A LUI ȘTEFAN ANTIM

Apăru, într-o zi, un gazetar, prieten cu Ștefan Antim. Era un tînăr care își pregătea deseori, glumele de acasă. Puse pe masă o gazetă franțuzească, în care autorul unui articolăș pretindea că urmașii căpitănelui Dreyfus ar fi vindut, pe un preț exorbitant, documentele faimosului ofițer. După ce dădu citire pușinelor rinduri din gazetă, jurnalistul care o aduse, picură, cu glasul pe jumătate, ca și cum ar fi vrut să ne arate că la el cuvintele de spirit țîșneau firesc, adică fără nici un efort, următoarea frază:

— Ce păcat că n-am avut și eu un tată trădător!

Antim care prinse această vorbă din zbor și care știa că jurnalistul cu pricina avea un băiat, replică:

— Grăbește-te, să aranjezi ceva pentru fiu-tu!...

Antim, cu ochișorii lui mici și de cărbune, pîndea aidoma unui păianjen musca ce îi intra în plasă, și o executa fără cruțare.

POȘTA REDACTIEI

LENGHER NICOLAE — Timișoara,
BĂNCILĂ ZAMFIR — București.

«Sfintul»...Așteaptă!

TUDOR ERACLE — București.

Sint așa și-așa. Și noi n-am dori să fie așa!
Mai trimiteți.

ROMANIUC EUGEN — Făurei, reg.
Galați, CARAENE GH. — Orașul Gh.
Gheorghiu-Dej.

Lăsați, deocamdată, mașinile în garaj. Cerculă prea multe în ultimul timp prin paginile revistelor. Vrem să evitați o... ciocnire.

BĂLAN IOAN — Târbuiu — Cluj.

Ne spuneți că un răspuns scurt, afirmativ sau negativ, vă este suficient și ne întrebați dacă desenele sint bune.

Vă răspundem: și da și nu!

ANGHELOF DAN — Arad.

Am primit cele 15 desene. Prea multe. Prea multe... greșeli.

VIDA ȘTEFAN — Satu Mare

Un singur epitaf a rămas în picioare. Celelalte au dat în... gropi.

Epitaful unui îngîmfat

*Cătrănit e foarte
Azi, cum mulți nu sint
Că nu-și poate scoate
Nasul din... pămînt.*

SORECI ȘTEFAN — București

Nu-i rea ideea din «Primul ajutor». Mai are însă nevoie de o reanimare. Altminteri moare pe drum.

IORDACHE NELU — Sibiu

«Încearcă, omul» (schiță) — dar nici așa...

JUGA TEODOR — Videle, reg. București

Dacă nici familia nu vă iartă greșelile, atunci cum vi le putem ierta noi? Totuși, cum nu sinteți lipsit de ironie, mai trimiteți.

BODEA TATIANA — București

Ați scăpat! Desenele sint sub orice critică.

POPESCU MELANIA — Craiova

Poezia «Un Ianus modern» este prea directă și prea descriptivă. Nu face... față.

TEODORESCU T., Com. Homolea, Bacău

Prea simplist și neconvingător. După asemenea schiță cititorul nu se lasă de fumat. Se lasă de citit.

POPA GHEORGHE — București

Nu primim idei pentru caricaturi. Dar nici caricaturi fără idei. Vedeți și dv. cum vă descurcați.

SÂNGEANU ALEXE — Brașov

În fabula «Specialistul» aveți, printre altele, două versuri care sună așa:

*S-a prezentat la poartă-n grab
Un urs maro, mare și slab.*

Cum nu este singura exprimare greșită în poezie, nu vă putem spune decît atît: lucrați prea în mare grab.

GÎRBOVEANU ARON — Deva

Poezia «Valoare și revers» rămîne, deocamdată... revers.

BOBEI CORNELIU — Tîrgoviște

«Veverița» are coada prea lungă, iar «Un drac de fată» e prea serioasă!

BOBOC VALENTINA — Brașov

«Cererea în căsătorie» a fost respinsă. Nu-i... dotată, fata.

PUCMUS VIRGILIU — Pucheni, Ploiești

*Aștepti versul să-ți vie
Dar de unde?
Nu știi ce inseamnă poezie.
Aștepti «sfînta înviere»?
Dar pentru ce?
Să-ți faci din ea o plagiere.*

Acestea sint versurile dv. Și răspunsul nostru!...

MÂNZAT ALEXANDRU — Cluj

Deocamdată nu se remarcă nici o sclipire de umor. Dar nu fiți trist. Încercați să faceți haz... de necaz.

FRASIN TEODOR — București

Cîteva cugetări sint bune. reproducem:

— Cine pierde nopțile, moare cu zile.
— Lucru curios: e beat chior și vede dublu.
— Tică are un defect: vede numai defectele altuia.
— Nu văd de ce ești rău. La ce bun?

DEOCAMDATĂ, NU!

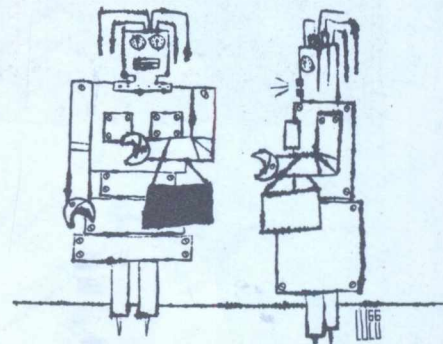
Toader Aurel, Loco; Clujanu Grigore, Caransebeș; Rusu Gheorghe — Satu Mare; Gheorghe N. — Loco; Avădanei Eugen — Galați; Tomescu C. Mircea — Loco; Bănățeanu Ion — Tr. Severin; Hrubaru Ion — Constanța; Vlădescu Al. — Loco; Răileanu Virgil — Ionești, Panciu; Toma G. — Oradea; Cosac Gh. Dionisie — Loco; Cătunar Dumitru — Videle București, Pencovici Marius, Loco.

AL. STOLARCZEK

«MODA PAPIOANELOR»

ION DOGAR-MARINESCU

— Vai tu, ce bine arăți!! Unde naiba ai găsit piese de schimb?!

G. BADEA

EA: — De cînd doream să te cunosc...!

MIRCEA FILIP
STUDENT - IAȘI

— Știam eu că anul ăsta mă mîncîcă paleontologia...

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul realizat în Combinatul Poligrafic
„Casa Scriitorilor”

44.601

Conform declarațiilor atomistului american Dr. Ralph Lapp forțele militare ale S.U.A. au pierdut încă cel puțin zece «OBIECTE» de felul celor de la Palomares.

— De la biroul
de obiecte pier-
dute, mister!

